

Krol blij met P.C. Hooftprijs

■ Het bericht dat Gerrit Krol volgend jaar aan de beurt is voor de P.C. Hooftprijs, komt niet helemaal onverwacht. „Mijn naam werd in de jaren tachtig al genoemd”, vertelt de schrijver vanuit zijn woning in Oudemolen.

Door **Jacob Moerman**

Hoeveel romans hij op zijn naam heeft staan? Hij weet het niet precies. „Vijftien? Nou vooruit, het kunnen er ook wel twintig zijn.” En of hij verbaasd was? „Niet echt, want volgend jaar is de prijs voor verhalend proza.”

Krol (1934) debuteerde in 1962 met de novelle *De rokken van Joy Scheepmaker*. Behalve romans en verhalen publiceerde hij gedichten en essays. Omstreden was zijn essay *Voor wie kwaad wil* (1990), waarin hij duidelijk maakt niet afwijzend te staan tegenover de doodstraf. Ook eerder liet hij zijn licht al schijnen op het begrip misdaad, zoals in *Maurits en de feiten* (1988). In zijn onlangs verschenen roman *De vitalist* werkt Krol zijn bespiegelingen over 'misdad en straf verder uit.

„Vooral over mijn laatste roman ben ik erg tevreden. Ik ben geen voorstander van de doodstraf, maar ik vind het belangrijk dat het onderwerp ter discussie wordt gesteld. Het mag geen taboe zijn.”

Collega Gerrit Komrij vergeleek de P.C. Hooftprijs ooit met de laatste klap die een schrijver

vlak voor zijn dood krijgt toebedeeld. Krol is het hier in zijn geval niet mee eens: „Ik beschouw deze prijs juist als een prikkel om door te gaan. Maar goed, de P.C. Hooftprijs is een oeuvreprijs en gaat om die reden doorgaans naar mensen die al met één been in het graf staan.”

In zijn werk is een grote rol weggelegd voor Groningen, de stad waar hij opgroeide. De stad speelt een vooraanstaande rol in *Een ongenode gast*, een novelle die hij in 1988 schreef. Zijn meest autobiografische boek is de verhalenbundel *De oudste jongen* uit 1998, waarin hij herinneringen ophaalt aan zijn jeugd in de Groninger Korrewegbuurt. Wilde Krol in veel ro-

mans vaak goochelen met autobiografie en fantasie, in de verhalen uit deze bundel heeft hij zijn herinneringen zo waarheidsgetrouw mogelijk op papier gezet.

Hij wil zijn tempo van een boek per jaar vasthouden. „Ik hou van regelmaat. In januari verschijnt mijn dichtbundel *Geen man, want geen vrouw*. Inderdaad, er is de laatste tijd sprake geweest van een dichterlijke opleving.” En wat doet hij in mei wanneer hij zijn prijs ontvangt? „Ik denk dat ik dan wel een mooi toespraakje hou. Maar daar kan ik nu even niet aan denken, want ik word voortdurend gebeld. Morgen is alles weer voorbij.”

▲ **Gerrit Krol is bekroond voor zijn gehele euvre.**

Foto archief DCGD

921-12-00